

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 4 maj 1999

Mål T-242/97

Z
mot
Europaparlamentet

”Disciplinförfarande – Nedflyttning i lönegrad – Talan om ogiltigförklaring”

Fullständig text på franska II – 401

Saken: Talan om ogiltigförklaring av det beslut som Europaparlamentets generalsekreterare fattade den 28 oktober 1996 att som disciplinåtgärd flytta ned sökanden i lönegrad.

Avgörande: Talan ogillas. Varje part skall bära sin rättegångskostnad.

Sammanfattning

1. Tjänstemän – Disciplinåtgärder – Utredning som skall genomföras innan disciplinförfarandet inleds – Efter det att en första utredning avslutats genomförs en andra utredning åtföljd av ett disciplinförfarande – Tillåtet
(Tjänsteföreskrifterna, bilaga IX)

2. Tjänstemän – Disciplinåtgärder – Förfarande vid disciplinnämnden – Tidsfrister som fastställts i artikel 7 i bilaga IX – Icke iakttagna – Tidsfrister som inte är preskriptionsgrundande
(Tjänsteföreskrifterna, bilaga IX, artikel 7)

3. Tjänstemän – Talan – Föregående administrativt klagomål – Syfte – Överensstämmelse mellan klagomål och talan – Invändning som inte förekommer i klagomålet – Fråga som omfattas av tvingande rätt som tas upp på eget initiativ
(Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91, förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 113)

4. Tjänstemän – Disciplinåtgärder – Disciplinförfarande – Laglighet – Domstolsprövning – Gränser
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 86, förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 64.3 d och 64.4)

5. Tjänstemän – Disciplinåtgärder – Åtgärd – Tillsättningsmyndighetens utrymme för eget skön – Domstolsprövning – Räckvidd – Gränser
(Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 86–89)

1. Omständigheten att en rent administrativ utredning inte visat att vissa klagomål mot en tjänsteman är grundade hindrar inte tillsättningsmyndigheten från att när som helst på eget initiativ inleda en ny utredning följt av ett disciplinförfarande enligt bilaga IX till tjänsteföreskrifterna. Det finns nämligen inga preskriptionsregler i tjänsteföreskrifterna som innebär att ett disciplinförfarande måste inledas inom en viss tidsfrist eller regler om laga kraft som utgör hinder för ett sådant förfarande.

(se punkt 28)

Hänvisning till förstainstansrätten den 17 oktober 1991, T-26/89, de Compte mot parlamentet, REG 1991, s. II-781, punkterna 68 och 88

2. Tidsfristerna i artikel 7 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna är inte preskriptionsgrundande utan utgör regler avseende god förvaltning. Om dessa regler inte iaktas kan den berörda institutionen bli skadeståndsskyldig för den skada som berörda personer eventuellt därigenom orsakas men detta gör inte ensamt att en disciplinåtgärd som vidtagits sedan fristen gått ut är ogiltig. Det är endast under särskilda förutsättningar som en disciplinåtgärd som vidtagits efter tidsfristens utgång i enskilda fall kan vara ogiltig.

(se punkterna 39 och 41)

Hänvisning till domstolen den 4 februari 1970, 13/69, Van Eick mot kommissionen, REG 1970, s. 3, punkt 3 och följande punkter; domstolen den 29 januari 1985, 228/83, F. mot kommissionen, REG 1985, s. 275, punkt 30; domstolen den 19 april 1988, 175/86 och 209/86, M. mot rådet, REG 1988, s. 1891, punkt 16

3. Avsikten med det administrativa förfarandet är att lösa meningsmotsättningar mellan tjänstemän och administrationen i godo. För att detta mål med förfarandet skall kunna uppnås måste tillsättningsmyndigheten på ett tillräckligt precist sätt kunna ta del av den kritik som den berörde tjänstemannen har framfört mot det ifrågasatta beslutet. Följaktligen skall varje invändning som inte har åberopats i klagomålet i det administrativa förfarandet, trots att den berörde tjänstemannen beretts tillfälle därtill avvisas. Om svaranden inte har framfört en sådan invändning om rättegångshinder, kan förstainstansrätten ta upp frågan på eget initiativ i enlighet med artikel 113 i rättegångsreglerna, eftersom det rör sig om en fråga som omfattas av tvingande rätt.

(se punkt 58)

Hänvisning till förstainstansrätten den 29 mars 1990, T-57/89, Alexandrakis mot kommissionen, REG 1990, s. II-143, punkterna 8 och 9; förstainstansrätten den 27 november 1990, T-7/90, Kobar mot kommissionen, REG 1990, s. II-721, punkterna 34 och 35; förstainstansrätten den 28 maj 1997, T-59/96, Burban mot parlamentet, REGP 1997, s. II-331, punkterna 31 och 33

4. Enligt tjänsteföreskrifterna är tillsättningsmyndigheten och disciplinnämnden ensamma behöriga att genomföra ett disciplinförfarande. Ingen bestämmelse i reglerna om disciplinförfaranden i tjänsteföreskrifterna tillåter förstainstansrätten att göra om ett sådant förfarande på eget initiativ och utan hänsyn till sökandens grunder. Till och med vad avser disciplinärenden begränsas gemenskapsdomstolens prövning av lagenligheten i mål om ogiltigförklaring till att, med hänsyn till anförda grunder, pröva huruvida disciplinförfarandet har genomförts på ett lagenligt sätt och huruvida de omständigheter som tillsättningsmyndigheten har beaktat, vad avser den ifrågasatta disciplinåtgärden, har inträffat, vad de har för innebörd och hur allvarliga de är.

Sökanden har vid den muntliga förhandlingen förklarat att förstainstansrätten själv borde ha beretts tillfälle att ta del av samtliga handlingar i det administrativa ärendet. Det ankommer dock inte på förstainstansrätten att i fall då sökanden inte har begärt det i rätt tid på eget initiativ göra om det omtvistade disciplinförfarandet på grundval av handlingarna i det administrativa ärendet.

Sökanden hade dessutom med stöd av artikel 64.3 d och 64.4 i rättegångsreglerna kunnat begära att förstainstansrätten skulle förelägga parlamentet att förete vissa handlingar som var i dess besittning. För att göra det möjligt för förstainstansrätten att avgöra om det är ändamålsenligt för rättegångens riktiga förlopp att förordna om företeende av vissa handlingar, borde sökanden ha talat om vilka handlingar det gällde och tillhandahålla förstainstansrätten åtminstone några upplysningar som bekräftar att dessa handlingar behövs under rättegången.

(se punkterna 19, 61 och 62)

Hänvisning till förstainstansrätten den 16 juli 1998, T-144/96, Y. mot parlamentet, punkt 38; domstolen den 17 december 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe GmbH mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkterna 93 och 94

5. Det är tillsättningsmyndighetens uppgift att välja en lämplig påföljd, om de handlingar som har lagts tjänstemannen till last har styrkts, och gemenskapsdomstolarna kan inte ändra den disciplinåtgärd som tillsättningsmyndigheten har valt, annat än om den visar sig vara oproportionerlig i förhållande till de handlingar som har lagts tjänstemannen till last. Dels grundas valet av påföljd på en helhetsbedömning som tillsättningsmyndigheten gör av samtliga konkreta fakta och omständigheterna i varje enskilt fall, eftersom det i artiklarna 86–89 i tjänsteföreskrifterna inte föreskrivs någon särskild rangordning av de fel som en tjänsteman kan göra och eftersom det inte preciseras på vilket sätt förmildrande och försvårande omständigheter skall beaktas i valet av påföljd. Gemenskapsdomstolarnas prövning måste således inskränkas till frågan om den avvägning som tillsättningsmyndigheten har gjort mellan förmildrande och försvårande omständigheter är proportionerlig, och gemenskapsdomstolarna kan vid

denna prövning inte träda i tillsättningsmyndighetens ställe och göra en egen värdering i detta hänseende.

(se punkt 113)

Hänvisning till förstainstansrätten den 17 februari 1998, T-183/96, E. mot ESK, REGP 1998, s. II-159, punkt 58; förstainstansrätten den 19 mars 1998, T-74/96, Tzoanos mot kommissionen, REGP 1998, s. II-343, punkt 352, och där omnämnd rättspraxis